

Zbigniew Jędrzejewski

Adw. Maksymilian Domagała [wspomnienie pośmiertne]

Palestra 30/2(338), 63-64

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

18 grudnia 1979 r. zezwoliła mu na dalsze wykonywanie zawodu do dnia 31 grudnia 1980 r., a następnie przedłużyła ten okres do 31 grudnia 1981 r. Mimo swego wieku adw. Donicz zachował sprawność fizyczną i umysłową, czego najlepszym dowodem było sprawowanie przez niego funkcji wykładowcy w dziedzinie szkolenia zawodowego aplikantów adwokackich (pełnił ją aż do swej śmierci).

Jak wynika z przedstawionego życiorysu, adw. mgr Donicz wpisał się trwale w historię adwokatury bielsko-białskiej. W uwzględnieniu tej jego pracy zawodowej i społecznej został uchwałą Rady Państwa z dnia 17 stycznia 1979 r. odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Reprezentował umysł wyjątkowo bystry i błyskotliwy, dysponujący głęboką wiedzą prawniczą.

Jego śmierć nastąpiła nagle i niespodziewanie w dniu 13 września 1985 r. W pałacu bielsko-białskiej powstała luka, którą wypełnić będzie bardzo trudno.

dr Filip Rosengarten

2.

Adw. Maksymilian Domagała

W dniu 30 marca 1985 r. zmarł w Częstochowie adwokat Maksymilian Domagała. Urodził się 21 lutego 1908 roku w Zawierciu, gdzie zamieszkiwał wraz z rodzicami do 1915 roku. Od tego zaś czasu aż do końca swego życia był stałym mieszkańcem Częstochowy. Uczęszczał początkowo — wobec trudnych warunków materialnych rodziców — na wieczorowe kursy gimnazjalne, a następnie uczył się w gimnazjum w Radomsku, które ukończył w 1930 r., otrzymując świadectwo dojrzałości. Po uzyskaniu matury został powołany do służby wojskowej, w ramach której ukończył w 1931 r. Szkołę Podchorążych Rezerwy Piechoty. W tym samym roku rozpoczął na jesieni studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom magistra praw otrzymał w 1935 roku. Od stycznia 1936 r. odbywał aplikację sądową w Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie, pracując jednocześnie w Ministerstwie Sprawiedliwości (Rejestr Skazanych). Po ukończeniu aplikacji złożył w 1939 r. egzamin sędziowski.

Powołany do służby wojskowej w sierpniu 1939 roku jako oficer Armii Polskiej wziął udział w kampanii wrześniowej. Walczył też w obronie Warszawy. Na wniosek Dowództwa Obrony Warszawy został odznaczony Krzyżem Walecznych. Po kapitulacji Warszawy dostał się do niewoli niemieckiej. Był jeńcem wojennym Oflagu XI A, a następnie — od 1940 roku — Oflagu II C w Woldenbergu. W styczniu 1945 r., w ramach ewakuacji obozu na zachodnie tereny Niemiec, przebył pieszo wraz z innymi jeńcami ok. 700 km do obozu w okolicach Bremen. Pozostał w tym obozie aż do jego oswobodzenia w kwietniu 1945 r.

W sierpniu 1945 r. wraca kol. Domagała do kraju i już 20 września 1945 r. wstępuje do służby w resorcie sprawiedliwości, otrzymując nominację na stanowisko asesora sądowego Sądu Okręgowego w Łodzi, a 28 czerwca 1946 r. — sędziego Sądu Grodzkiego w Brzezinach Łódzkich. Przeniesiony w kwietniu 1947 r. do Częstochowy, pracuje najpierw jako sędzia w Sądzie Grodzkim, potem jako wiceprokurator Sądu Okręgowego w Częstochowie, a od września 1950 r. jako podproku-

rator Prokuratury w Zawierciu do dnia 31 października 1952 r., kiedy to zwolnił się z dotychczasowej pracy na własną prośbę.

W 1953 r. został wpisany na listę adwokatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Katowicach z siedzibą w Kłobucku. Wykonuje zawód adwokacki w Zespole Adwokackim w Kłobucku do 1963 r., pełniąc przez dwie kolejne kadencje funkcję kierownika tegoż Zespołu. W latach 1963—1978 jest członkiem Zespołu Adwokackiego Nr 3 w Częstochowie. Od 1979 r. pracuje w Zespole Adwokackim Nr 1 w Częstochowie aż do 31 grudnia 1983 roku, podzielać los tych, którzy wskutek przekroczenia granicy ustawowego wieku musieli zaprzestać wykonywania zawodu adwokata w zespole adwokackim.

W czasie przeszło 30-letniego wykonywania praktyki adwokackiej kol. Maksymilian Domagała dał się poznać jako prawy człowiek, zdolny prawnik, godny reprezentant zawodu i środowiska oraz reprezentant tych osób, którym służył pomocą prawną jako obrońca czy pełnomocnik.

Już w referencjach wydanych przez sędziów, prokuratorów i adwokatów w związku z ubieganiem się Maksymiliana Domagały o wpis na listę adwokatów podkreślono pozytywne cechy jego charakteru, walory osobiste i zawodowe. W długim okresie wykonywania zawodu adw. Maksymilian Domagała w pełni potwierdził swym zachowaniem i postępowaniem wiarygodność tych opinii, zyskując sobie sympatię i szacunek zarówno kolegów i środowiska zawodowego prawniczego, w którym pracował, jak i osób, którym służył swą wiedzą i doświadczeniem. Sumienny, wnikliwy i skrupulatny jako adwokat, niezwykle uczynny jako kolega, wyróżniający się szczególną skromnością i uprzejmością, szybko zyskał uznanie i powszechną sympatię. Był też wzorowym troskliwym mężem i ojcem.

Niezależnie od wykonywania zawodu brał także czynny udział w działalności społecznej, pełniąc szereg funkcji w organizacjach zawodowych w Zrzeszeniu Prawników Polskich i Związku Zawodowym Pracowników Państwowych oraz w innych organizacjach, jak np. Automobilklubie i Polskim Związku Motorowym w Częstochowie, którego przez szereg lat był przewodniczącym. Był także w swoim czasie członkiem Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich oraz konsultantem Społecznych Komisji Pojednawczych. Do końca swych dni zachował bystrość umysłu oraz życiową i zawodową aktywność.

Odszedł z naszego grona człowiek powszechnie lubiany i szanowany, który na długo pozostanie w pamięci przyjaciół, kolegów, wszystkich, z którymi pracował, oraz tych, którzy go znali.

Cześć Jego pamięci.

adw. Zbigniew Jędrzejewski

RECENZJE

1.

Witold Kulesza: *Zniesławienie i zniewaga (Ochrona czci i godności osobistej człowieka w polskim prawie karnym — Zagadnienia podstawowe)*, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1984, s. 181.

Po kilkunastu latach obowiązywania kodeksu karnego z 1969 r. nadszedł czas dokonania pogłębionych analiz unormowań tej ustawy. Autor recenzowanej pracy